

Ломо
**ПАЛАВО
МОМЧЕ**

КРИСТИНА ЛОРЕН

Превод от английски Кристина Георгиева

У

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Wicked Sexy Liar*

Copyright © 2016 by Christina Hobbs and Lauren Billings

All rights reserved.

Превод Кристина Георгиева

Редактор Сабина Георгиева

Коректор Милена Братованова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016

Тираж: 1200 бр.

ISBN 978-954-27-1827-7

След това всички малко си отдъхват. Дори Харлоу му се усмихва леко, докато останалите се преместват, за да направят място на одеялото, в чийто център е струпан обилният обяд. Люк сяда с кръстосани крака до Лола и естествено накрая аз се настанявам точно между него и Марго.

Сърцето е заседнало в гърлото ми. Чувствам, че се намирам в кръгъл аквариум и всяко мое движение бива записвано и анализирано. Дали не съм твърде близо до него? Дали не се държа прекалено свойски? Дали ми личи, че съм го виждала гол? Както си го представям в момента?

Храната минава от ръка на ръка. Марго лесно повежда разговор с момичетата, докато ние с Люк сме забили очи в одеялото.

Когато най-накрая се овладявам и повдигам глава, Лола среща погледа ми и се усмихва окуражително. По лицето ѝ чета „Прелестни сте“. И тя е права: Люк е пре-красен. Учудва ме колко много се радвам да го видя, но ми тежи, че не мога да се насладя на присъствието му, без да ядосам друг важен за мен човек. Но от своя страна Харлоу няма вид на твърде разтревожена; дори не поглежда към нас.

– Да видим дали правилно съм разбрала. – Марго при-мигва към Люк, после към мен, докато си развива един сандвич. – Лондън е казала, че е на работа, за да не се налага да излиза с теб? – Тя не крие задоволството си.

В единия си крайчец устата на Люк се повдига и очите му се плъзват към мен.

– Явно.

Става ми ясно, че на Марго и Люк никога не би им минало през ума да ме накарат да се чувствам неловко, и

това става причина да ги харесам малко повече.

– Добре, добре – Марго коленичи, за да извади телефона от задния си джоб. – Само да си отбележа в календара. – Тя започва да пише. – Денят, в който... колелото се завъртя... срещу скъпия ми, мил брат... и едно момиче си съчини история, че било на работа... за да не излезе с него. – Тя докосва още веднъж екрана, за да го запазими, и се усмихва. – Така. Отбелязах го.

– Не забравяй да изпратиш групово съобщение – казва ѝ Люк. – Не пропускай мама и баба.

Тя обръща телефона към него.

– О, груповият прозорец вече е отворен.

Люк свива добродушно рамене и отхапва от сандвича си.

– Аз съм истински мъж и мога да го понеса.

Поглеждам към Мия и виждам, че усмивката ѝ е от ухо до ухо.

– Поне този път срамът ти не беше документиран на филм.

– О, мили боже, бях забравил за онова посрещане! – възкликва Харлоу.

– Да не би да си мислиш, че ме е срам от него? – пита Люк и се привежда към мен. Толкова близо, че ръцете ни се допират от раменете до лактите.

Включва и мен в разговора.

Дава да се разбере, че е тук заради мен.

Изпраща послание на мен, на Мия и всичките ѝ приятели: *това е нашето минало. Това е моето настояще.*

Сърцето ми прескача, но пада, пада надолу в петите ми, когато усещам очите на Харлоу върху лицето си.

Извърщам се към нея и отклонявам строгия ѝ поглед.

– Добре, какво е станало при това посрещане? – питам

аз.

Мия вече се киска и смехът ѝ разсейва лекото напрежение, което, слава богу, Люк и Марго все още не са усетили.

– В полувремето на първия мач за сезона. Втори курс. Всички са на трибуните и чакат оркестъра да излезе, когато една група голи момчета с маски изхвърча на терена.

Поглеждам към Люк и разбирам, че несъзнателно съм се облегнала върху него. Той ухае на чисто и топло. Усещам сапуна му и си спомням колко различен беше той върху моята кожа. Люк се изчервява чак до скулите и това се вижда дори под загара му. Прилича на човек, който едва се съдържа да не се размее.

Марго кима.

– Представители на местния вестник бяха там, както и около две хиляди родители с широки обективи. Събитието протече така: развяващ се пенис – светкавица – задник – светкавица. Леля ни позна задника му от снимките, които баба беше изпратила на цялото семейство. – Тя едва успява да изрече последната дума, преди да се тръшне и да се разкикоти.

– О, майчице – възкликвам аз. – Какво те е прихванало?

– Виж – Люк посочва цялото си тяло от горе до долу. – Човек понякога не успява да удържи звяра.

Всички дружно простенваме и се смеем до припадък, а Лола едва си поема дъх.

– Люк трябваше да работи безвъзмездно в старческия дом и цяло лято да търпи да го щипят бабетата, които вече бяха видели дупето му във вестника.

– Как съм забравила този случай – Марго изтрива сълзите си. – О, боже, заплаках се.

– Заболя ме коремът – Харлоу се навежда напред, за да си поеме дъх.

– Правя, каквото мога – отвърща Люк. Той отхапва напълно невъзмутимо един гигантски залък от сандвича си и аз оставам впечатлена. Хрумва ми, че не съм го видяла веднъж да посегне към телефона си и се чудя дали това има нещо общо с присъствието на сестра му.

Когато най-накрая се успокоява, Харлоу се обръща към Люк.

– След като се посмяхме – подхваща тя и попива спиралата под очите си. – Какво става с теб? – Тихо въздъхам, когато тя само добавя: – Чух, че си щял да учиш право?

– Надявам се. – Люк обяснява, че работи като помощник в адвокатска кантора и не му остава време да отиде до тоалетната, без да вземе папките със себе си. Марго се намесва, за да се похвали, че брат ѝ работи в най-голямата в бранша фирма в Сан Диего. През есента се надявала да учи право. – Майка ми и сестра ми ме провериха дали съм си изпратил документите – казва той с усмивка, адресирана към Марго, – така че ще видим какво ще стане.

Харлоу насочва бутилката си с вода към него.

– Какво съвпадение. Нали знаеш, че съпругът на Мия е адвокат.

– По-полека, Харлоу – обажда се Лола и слага едно кексче в ръката ѝ. – Защо не си запушиш устата с това за малко?

– Какво? – пита тя, но все пак взима второто кексче. – Интересна подробност, не мислиш ли?

– Знам, защото го срещнах в двора на университета онзи ден и отидох да поговоря с него – казва Люк. – Видя ми се прекрасен човек.

Всички застиват, с изключение на Люк, който отхапва

небрежно от сандвича си, и Мия, която вече знае за случката.

– Така е – потвърждава тя и му се усмихва с такава благодарност, че мен гърлото ме стяга.

Лола раздава още кексчета на всички и те разказват какво им се е случило. Харлоу споделя за двойната мастектомия на майка си и химиотерапията, Марго за преподавателската си работа, за Фин и Ансел и естествено за Люк, когато той се обръща и се навежда към мен.

– Задължена си ми, да знаеш – казва ми и аз усещам как веждите се скриват в косата ми.

– Да съм ти *задължена*?

– Успокой се, Цюрих. Не говорех за това. Исках да кажа, че ме излъга и снабди сестра ми с достатъчно амуниции да изкара до края на лятото.

– Не гледай към мен – не успявам да сдържа аз усмивката си. – Аз не съм виновна, че предлагаш отличен материал в такива количества. Ти си златна комедийна мина.

– Но пак пропускаш факта, че ме излъга. – Той свъсва вежди, но дори така не може да заличи усмивката от очите си. – Това не беше никак хубаво.

Люк има право.

– Добре, но в своя защита ще кажа, че аз само се опитвах да поставя очакванията ти в някакви граници. Не исках да си мислиш, че между нас има нещо, което може да доведе до...

Той вдига ръка да ме спре.

– Ние не правим така. Знам. – За мое учудване Люк поглежда към Харлоу, после пак към мен. Може би е доловил нещо повече, отколкото показва? – Разбрах. Но дори ти трябва да признаеш, че това – излизане? – не е чак толкова лоша идея, нали?

– Има много още какво да се желае, юнако.

Той се засмива.

– Знаеш за какво говоря.

Взимам опаковката на кексчето си.

– Не е чак толкова лошо – признавам аз.

– Току-що потвърди, че съм прав. Чувствам се смирен и щастлив. – Той пак се навежда и кима към Марго. – Не казвай на сестра ми.

– Няма да те издам.

Люк се пресяга да си отчупи едно парченце от кексчето ми и го мушка в устата си. Бялата глазура изцапва малко долната му устна и той се облизва с върха на езика. С многозначителна усмивка ме наблюдава как го следя.

Преглъщам с надеждата, че не се чува толкова силно, колкото ми се струва. Лола, която, както по всичко личи, е потънала в другия разговор, тайно стиска ръката ми зад гърба му. Тя винаги подкрепя хората.

Покашлям се и започвам да изтръсквам въображаеми трошички от панталонките си.

– И тъй, какво прави през уикенда?

– Да видим... Писах ти съобщения – отвърща той с шеговита усмивка, – можеш да им отговориш, когато поискаш. Тренирах на „Титаните“, прах си дрехите, ходих на гости на майка и мастурбирах няколко пъти. – Той замълчава и свъсва вежди. – Не точно в този ред.

Изсмивам се.

– Искях да кажа...

– Ъ, да. Хайде да редактираме последната част от разговора. – Той посяга за ново парченце от кексчето и аз му го подавам.

– Благодаря.

Хвърлям поглед към сестра му, която е потънала в дъл-

бок разговор с момичетата.

– Много е хубаво, че прекарваш толкова време със семейството си.

– Знаеш ли, че стаята ми вкъщи изглежда точно така, както когато бях на шестнайсет?

– Наистина ли?

Той кима.

– Повечето родители на приятелите ми превърнаха стаите им в кабинети или в стаи за шиене, но у нас нищо не се промени. Мъчителното ми юношество беше съхранено като обект на археологически разкопки.

– Хем е ужасяващо, хем вълнуващо.

– Леглото ми е на същото място, плакатите са на стената, дори корковото табло, което направих по труд и техника в осми клас, още си стои заедно с плетените гривнички, билетите от концерти и снимки на танцьори. Мисля, че дори опаковката на презерватива, който използвах, когато изгубих девствеността си, също е там – казва той с присвити очи, все едно се мъчи да си спомни. И сякаш изведнъж разбира какво е казал, Люк хвърля бърз поглед към Мия и бузите му пак пламват.

– Хм, доста... носталгично. – Ако трябва да съм честна, малко е странно да го чуя да говори за това. Животът ми по нищо не прилича на неговия.

Той поклаща глава.

– Майка ми дори не знае, че е там. Аз самият разбрах едва когато миналото лято търсех един телефонен номер и го открих, скрит между билет за прожекцията на „Кула на ужасите“ от 2009 и скъсан билет от концерт на Том Пети.

– Невероятно – отвръщам и откъсвам стрък трева. – Нямахме и месец откакто бях заминала, когато майка ми

превърна стаята ми в занаятчийска пещера.

– Не знам какво бих правил, ако не можех да се прибера вкъщи – тихо изрича той. – Връщам се там и все едно отново съм на дванайсет. Мога да си лежа на леглото и да разглеждам страниците, които съм скъсал от рекламното издание на бански на „Спортс Илюстриейтед“ 2002 – в случай че се чудиш, на корицата беше Хайди Клум, – плаката на ламборгинито, за което се кълях, че ще стане мое, докато навърша осемнайсет – извива той очи. – И мога просто да мълча и да се преструвам, че нищо друго няма значение.

– Мисля, че ти завиждам за хубавата стая.

– Да сключим сделка – предлага той и облизва глазурата от палеца си. – Ще те пусна в стаята си, когато животът стане непоносим, но ти ще ми дадеш поне веднъж да те докосна, докато си там. Дванайсетгодишният Люк ще бъде истински впечатлен.

– А казват, че рицарството било на изчезване.

– Мили боже, с баба ми ще се спогодите добре. Започвам да се страхувам какво ли ще се случи, ако ти, сестра ми, майка ми и тя попаднете в една стая. Честно казано, няма да ми стиска да се изправя срещу вас.

Тъкмо се каня да му кажа, че съм готова да приема облога му, когато той небрежно взима телефона си.

Явно че е бил на вибрация, но заради известията екранът свети. Не знам кога за последно го е проверявал, но при нас е вече двацет минути. И има поне дузина съобщения. Усещам, че се намръщвам и дори не съм наясно защо.

– Какво ще правите след пикника, момичета? – пита Люк и аз се чудя дали изобщо забелязва, че води разговор, докато слиза по страницата на екрана, а опитните му

очи се местят ту надолу, ту пак нагоре към нас.

– Всъщност – обаждам се и ставам на колене – аз трябва да си тръгвам.

– Трябва да си тръгваш ли? – пита Люк и незабавно захвърля телефона на одеялото. Изглежда разочарован и се налага да потуша тръпката на възбуда, която ме обзема.

Харлоу среща погледа ми и въпреки неловкостта, настанила се в отношенията между нас, и хладната дистанция, която чета в очите ѝ, отново си спомням защо тя е сред любимите ми хора на този свят. Сякаш над главата ми светва сигнален прожектор, защото за секунди тя скача на крака, поглежда часовника си и подхвърля едно-две извинения относно това, че трябва да си тръгваме.

Мия следва примера ѝ, помага на Лола да събере кошницата и да съгне одеялото.

– Кога пак ще се видим? – пита Марго момичетата и изважда телефона, за да провери календара си. Те правят планове, а Люк ме издърпва настрана.

– Утре на работа ли си?

Чудя се дали да не го излъжа, но решавам, че няма никакъв смисъл. Харесвам Люк, искам да бъдем приятели. Харлоу не би могла да има нищо против и освен това не е моя работа какво прави той с онези, които му пращат съобщения на телефона, които и да са те.

– Да – и добавям, – при Фред.

– Черният ми дроб си отпочина, затова сигурно ще се отбия.

Той може да бъде толкова мил, когато поиска, че чак ме ядосва.

– Ще бъда там. Носи си повечко еднодоларови банкноти. Колата няма сама да се изплати.

– Винаги можеш да започнеш да правиш стриптийз – остроумничи той и тозчас Марго се изстрелва пред него.

– Много се радвам, че се запознахме. Ако ти се прииска да доведеш Люк до пиянство, само ми пиши. – Тя изненадващо ме прегръща и аз срещам погледа на брат ѝ над рамото ѝ.

– Това се превръща в новото ми хоби. Може да си основем клуб.